

JESPER WUNG-SUNG

GULD
FISKEN
GULLMÆR
EP

HØST & SØN

Guldfisken Glimmer

© Jesper Wung-Sung og

Høst & Søn/Gyldendal A/S, København, 2019

1. udgave, 2. oplag, 2020

Omslag: Alette Bertelsen/aletteh.dk

Illustrationer: John Kenn Mortensen

Sat med Century Schoolbook hos Christensen Grafisk

og trykt hos Livonia Print, Riga

ISBN 978-87-638-6219-6

Printed in Latvia 2020

Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne i lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

www.wungsung.dk

NU

Glimmer trækker kloakdækslet på plads bag sig og kommer på højkant. Han har ikke været oppe i dagslys i, hvad der føles som flere guldfiskeliv og må knibe øjnene sammen.

Solen hænger lavt over hustagene, om lidt er det tusmørke, og Glimmer har regnet rigtigt: Han genkender straks kvarteret.

Der står et smilende græskar i den nærmeste indkørsel, så også datoen er den rigtige.

»En hjerne som en guldfisk,« mumler Glimmer hånligt.

Så smiler han mere end græskarret. Han

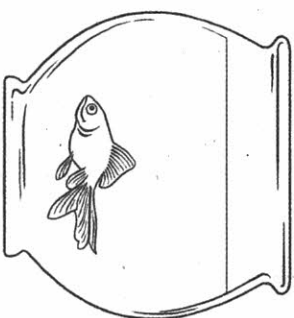

Høst & Søn | Klareboderne 3 | DK-1115 København K
www.gyldendal.dk

En del af Gyldendal-gruppen

Manden må læne sig tilbage og sætte hælene i jorden for at holde hunden væk fra Glimmer. Når den gør og snerrer, kan Glimmer se dens spidse tænder, men han er ikke det mindste bange. *En hund er en hund*, tænker han. Når man har besejret Terminator, så er det lille hundegab som et plasticandsæt ved siden af. Glimmer har lyst til at flække hunden i to, men pludselig er det, som om hunden ser noget i Glimmers blik, som gør den bange. Den begynder straks at pibe og krabbe sig sidelæns over på den anden side af vejen. Manden ser efter Glimmer, mens han bliver trukket af sted af hunden.

»*Happy halloween*,« mumler Glimmer og vender sig mod det hus, han har tænkt på dag og nat i så lang, lang tid.

DEN GANG

Glimmer og Maja var ikke alene på værelset. Drengen var der også. Hver dag kom han hjem sammen med Maja. De smed deres skoletasker på gulvet, hørte musik og spillede et spil på deres skærme, så deres ansigter så ud, som om de befandt sig under vand. Så blev de som fisk, der blev smidt op på land. De sprællede og vred sig med åben mund på sengen, som kunne de ikke få luft, indtil de lå stille og trak vejret tungt. Glimmer svømmede runde efter runde, mens han tyggede på en alge for at få en mæthedfølelse i maven.

Maja kom aldrig hen til bowlen, men det gjorde drengen.

»Din mærkelige fisk holder øje med os,«
sagde han og rejste sig. »Jeg kan ikke holde
det ud.«

»Han hedder Glimmer,« sagde Maja.

Drengen lænede sig frem mod bowlen og stir-
rede på Glimmer.

Glimmer smilede.

Drengen rakte tunge.

Glimmer smilede.

Drengen gav ham fingeren.

Glimmer smilede.

Drengen viste ham sin numse.

»Lad være med det,« sagde Maja.

»Hvorfor?« spurgte drengen. »Det er en guld-
fisk. Du kalder den for *Glimmer*? Den burde
hedde *Flimmer*, fordi den har så lille en hjerne,
at den har glemt alt om to sekunder.«

Drengen ventede på, at Glimmer havde svøm-
met en runde.

»Flimmer,« sagde han.

»Idiot,« sagde han.

»Idiot Flimmer,« sagde han.

»Flimmer Idiot,« sagde han.

»Jeg skal have skiftet vandet hos Glimmer,«
sukkede Maja.

»Hvorfor det?« spurgte drengen. »Flimmer
Idioten har jo ikke drukket det gamle!«

Så lo han, gav Glimmer fingeren og gik til-
bage til Maja.

»Hvorfor har du i det hele taget en dum fisk
på dit værelse?« spurgte han.

Maja trak på skuldrene.

»Jeg fik Glimmer, da jeg var en lille pige,«
sagde hun.

»Det er du vist ikke mere,« sagde drengen og
lo.

Maja smilede det smil, som Glimmer kendte
så godt.

Hver gang drengen kom på besøg, fortalte han
guldfiskevittigheder.

»To guldfisk i en bowle,« sagde han. »Den ene
vender sig mod den anden og siger: *Ved du,
hvordan man kører den her tingest?*«

Så lo drengen højt og skingert.

Hver gang Glimmer så drengen med strit-
håret, blev han vred. Han blev vred, fordi ...

Hans vrede skyldtes ...

Årsagen til, at han var så vred, var ...

Glimmer kunne ikke huske hvorfor. Men i
hvert fald: Han var vred, når han så drengen.

En dag kastede drengen et æbleskrog ned i bowlen. Glimmer fik et chok. Æbleskroget su-sede lige forbi ham og ramte bunden.

»Yeah! Trepointscoring!«

»Lad være med det,« sagde Maja.

»Det var for at være flink,« sagde drengen.

»Æbleskroget kan være dens kæreste. Bare vent: Om lidt begynder det dumme dyr at lægge an på æbleskroget. *Hvad' så hvad', skat? Kommer du her tit?*«

Maja tjattede til drengen.

»Men jeg kan ikke holde ud, at Flimmer Idioten altid stirrer på os!« sagde drengen. »Den *stalker* dig!«

»Det er en guldfisk,« sukkede Maja.

»Det er den eller mig!« sagde han.

»Helt ærligt!« svarede Maja. »Vil du ha' at jeg skal vælge mellem dig og en guldfisk?!«

»Det vil jeg da!« sagde drengen.

»Det giver jo ikke nogen mening,« sagde Maja.

»Det giver heller ikke nogen mening at have en guldfisk på sit værelse,« sagde drengen. »Du passer den jo ikke engang. Vandet ligner grøn-kålssuppe.«

Maja trak på skuldrene.

»Jeg glemmer at skifte vandet.«

»Skal jeg ikke skylle den ud i toiletet?« spurgte drengen.

»Det kan man da ikke,« protesterede Maja.

»Det kan man da godt,« svarede drengen.

»Det betyder jo ingenting. Den har jo ikke nogen hjerne. Et sekund, og den er død.«

»Er du sikker?« spurgte Maja.

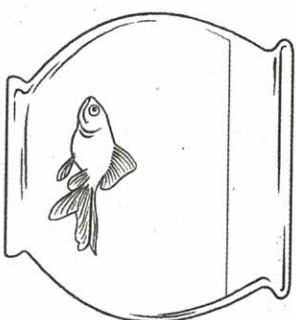
»Fiske-sikker,« svarede drengen.

NU

Græskarrene lyser i indkørsler og på trappe-trin med store trekantede øjne og skæve munde. Det er, som om de alle ved, hvad der skal ske. Og som om de priser sig lykkelige over at være udhulede, oplyste græskar og ikke rigtige mennesker i det hus, som Glimmer nu står foran. Han følger fliserne med blikket op til hoveddøren. Tyve skridt. Så smiler Glimmer stort, fordi han husker alt, hvad der er sket. Og fordi han er så tæt på målet. Han ler.

»Mu! Ha! Ha!«

DENGANG

Glimmer kunne se det indrammede foto. På billedet havde drengen armen om Maja, og Maja havde sin kind ind mod hans skulder. De sad i en radiobil. De måtte befinde sig i en forlystelsespark. Der var en rød sløje om fotoet. Det stod lige ved siden af bowlen.

»Tak,« sagde Maja og kyskede drengen på kinden. »Det var så sødt af dig.«

»Det skal stå på kommoden. Så kan vi ligge og se på os selv,« sagde drengen og trak Maja ned på sengen.

»Men der er ikke plads på grund af den skide bowle med den der halvdøde fisk,« sagde han og rejste sig. »Nu smider jeg den altså udl!«

»Lad nu være,« sagde Maja.

Men hun gjorde ikke rigtig noget for at stoppe ham. Hun lå bare og pillede ved sit hår.

»Husk, at dens hjerne er nærmest ikke-eksisterende,« sagde drengen og løftede bowlen. »Det er som at smide en tom plasticpose i skraldespanden. Et sekund, så er den død. Og du skal ikke gøre noget. Du kan bare se på billedet af os to imens.«

Maja sukkede, men svarede ikke, og da drengen gik gennem værelset med bowlen, så hun kun på fotoet, der nu stod på kommoden på det sted, hvor Glimmer altid havde været.

Drengen fløjtede hele vejen ud på badeværelset, men nåede også at fortælle endnu en guldfiskevittighed.

»Det var blondinen, der gik til dyr lægen med sin guldfisk i en bowle og sagde, at den havde epilepsi. *Den ser nu ellers normal nok ud*, sagde lægen. *Så vent bare til jeg tager den op af vanden*, svarede blondinen.«

Så lo han for sidste gang.

»Nu skal vi se dig sprælle. Farvel, Flimmer Idiot,« sagde drengen og vippede bowlen. »Hils i Helvede!«

Glimmer tumlede af sted, et øjeblik fløj han

i luften, så ramte han vandoverfladen i toiletet, men inden han kunne nå at orientere sig, blev han fanget i en brølende tornado. Sådan følte det, han blev slynget rundt og rundt og rundt og rundt og rundt – og så blev alt sort. Sort, sort, sort. Sort og stinkende.